

Hinek.

Hinek je bil ljubezniv otrok, snažen, reden in marljiv. Nikoli ni čakal, da bi ga ljubo solnce šele vsega pregrela na postelji. Bil je rano na nogah in je šel na vrt, kjer se je globoko priklonil, ko ga je obsijal solnčni žarek, pa mu je zaklical jutranje pozdravilo: „Dobro jutro, ljubo solnčece!“

Nobene stvari mu ni bilo treba ukazati dvakrat; kar je mogel, je storil takoj brez obotavljanja. Zato so ga tudi starši imeli radi prav od srca. Pa je tudi večkrat kak priboljšek padel v njegov žep; iz žepa seveda v roko, iz roke v usta — kakor je že navadna pot vseh dobrih reči.

Hinka pa so cenili tudi drugi ljudje, saj se je kmalu razvedelo po vasi, kake vrline dičijo dečka.

„Ko bi bil tudi naš tak kakor je Hinek!“ je govorila sosedka sosedu. Taka pohvala je bila največje veselje Hinkovim staršem.

Ivo.

Ivo ni bil deček, ki bi verjel samim besedam. O vsem se je hotel prepričati, vse je hotel videti na lastne oči, potlej je šele verjel, prej pa ne.

V sobi na mizi je mati snažila svetilnico. Lepa je bila. Nanjo se je dala povezniti krogla iz motnega stekla, da ni luč preveč motila oči.

„Kaj praviš, mama, ali bi se ta-le krogla ubila, ako bi jo vrgel ob tla?“ je vprašal Ivo mater.

„Kako to čudno izprašuješ,“ je odgovorila mati, „seveda bi se ubila; saj je iz stekla.“

V tem je v kuhinji na ognjišču začvrčalo. Kuhalo se je mleko, ki je vzkipelo in se pocedilo preko lončka na razgreto ognjišče.

Mati je popustila delo v sobi in je pohitela v kuhinjo, da odstavi lonček z mlekom. Ivo je mislil, da je sedaj najugodnejša prilika, ko se lahko prepriča, je li bi se steklena krogla res ubila, če jo vrže ob tla.

Prime kroglo in jo spusti na tla.

„Cink!“ je reklo — in krogle ni bilo več!

Debelo je pogledal Ivo in rekel z resnim glasom: „Glej, res! Krogla se je ubila! Kdo bi si mislil!“

(Dalje.)

Pomlad.

*Vsem drevescem veje
so ozelenele,
vse kali na polju
živo zabrstele.*

*Vetrčki premeški
so čez plan zaveli,
pa na krilih lahkih
k cvetkam so prispeli.*

*Radostno k sestricam
bratci so prispeli,
cvetje razklenili
vse so jim veselili . . .*

Zorislav.

